

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2010. gada 14. janvārī*

Lieta C-304/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 5. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 9. jūlijā, tiesvedībā

Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV

pret

Plus Warenhandelsgesellschaft mbH.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs, kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, A. Tizzano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Levits, E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerālvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 11. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV* vārdā — K. fon Girke [*C. von Gierke*], *Rechtsanwältin*,
- *Plus Warenhandelsgesellschaft mbH* vārdā — D. Meders [*D. Mäder*] un K. Huneke [*C. Hunecke*], *Rechtsanwälte*,
- Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*] un J. Kempere [*J. Kemper*], pārstāvji,
- Beļģijas valdības vārdā — T. Materne [*T. Materne*], pārstāvis,
- Čehijas valdības vārdā — M. Smoleks [*M. Smolek*], pārstāvis,
- Spānijas valdības vārdā — F. Diess Moreno [*F. Díez Moreno*], pārstāvis,

- Itālijas valdības vārdā — Dž. Palmjēri [*G. Palmieri*], pārstāve, kurai palīdz F. Arena [*F. Arena*], *avvocato dello Stato*,

- Austrijas valdības vārdā — A. Hāble [*A. Hable*], pārstāve,

- Polijas valdības vārdā — M. Dovgelevičs [*M. Dowgielewicz*], kā arī K. Zaviša [*K. Zawisza*] un M. Lašuka [*M. Laszuk*], pārstāvji,

- Portugāles valdības vārdā — L. Inezs Fernandišs [*L. Inez Fernandes*] un P. Mateuss Kalado [*P. Mateus Calado*], kā arī A. Baruša [*A. Barros*], pārstāvji,

- Somijas valdības vārdā — A. Gimareša-Purokoski [*A. Guimaraes-Purokoski*], pārstāve,

- Eiropas Kopienų Komisijas vārdā — F. Erlbahers [*F. Erlbacher*] un V. Vilss [*W. Wils*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2009. gada 3. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvas 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV L 149, 22. lpp.), 5. panta 2. punkta interpretāciju.

- ² Šis lūgums ir iesniegts prāvas starp *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV* (Vācijas negodīgas konkurences apkarošanas centrs, turpmāk tekstā — “*Wettbewerbszentrale*”) un *Plus Warenhandelsgesellschaft mbH*, Vācijas mazumtirdzniecības uzņēmumu (turpmāk tekstā — “*Plus*”), par tā komercpraksi, ko *Wettbewerbszentrale* uzskata par negodīgu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienų tiesiskais regulējums

- 3 Direktīvas 2005/29 preambulas sestajā, septītajā un septiņpadsmitajā apsvērumā ir noteikts šādi:

“(6) [...] ar šo direktīvu tuvina dalībvalstu tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, tostarp negodīgu reklāmu, kas rada tiešu kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm, tādējādi radot netiešu kaitējumu likumīgu konkurentu ekonomiskajām interesēm. Ievērojot proporcionalitātes principu, šī direktīva sargā patērētājus no šādas negodīgas komercprakses sekām, ja tās ir būtiskas, bet tajā ir atzīts, ka dažos gadījumos ietekme uz patērētājiem var būt niecīga. Tā arī neaptver un neietekmē valsts tiesību aktus par negodīgu komercpraksi, kas rada kaitējumu tikai konkurentu ekonomiskajām interesēm vai attiecas uz tirgotāju darījumiem; pilnībā ņemot vērā subsidiaritātes principu, dalībvalstis arī turpmāk varēs reglamentēt tādu praksi atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem, ja tās to gribēs. [...]

(7) Šī direktīva attiecas uz komercpraksi, kas ir tieši saistīta ar to, kā ietekmēt patērētāju lēmumus veikt ar produktiem saistītus darījumus. Tā neattiecas uz komercpraksi, ko īsteno galvenokārt citiem nolūkiem, tostarp, piemēram, komerciālai saziņai, kas paredzēta ieguldītājiem, tas ir, gada ziņojumiem un korporatīviem reklāmas materiāliem. Tā neattiecas uz tiesiskām prasībām, kas saistītas ar gaumi un piedienīgumu, kuru ziņā pastāv lielas atšķirības starp dalībvalstīm. Tāda komercprakse kā, piemēram, klientu piesaistīšana publiskās vietās var nebūt vēlama dalībvalstu kultūras tradīciju dēļ. Attiecīgi būtu jāļauj dalībvalstīm turpināt savā teritorijā aizliegt komercpraksi atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem gaumības un pieklājības dēļ, pat ja tāda prakse neierobežo

patērētāju izvēles brīvību. Šīs direktīvas, un jo īpaši tās galveno klauzulu, piemērošanā būtu jāņem vērā katra atsevišķā gadījuma konteksts.

[..]

- (17) Vēlams precizēt, kāda komercprakse ir negodīga visos apstākļos, lai nodrošinātu lielāku juridisku noteiktību. Tādēļ I pielikumā ietverts pilns visu šādas prakses paveidu saraksts. Šie ir vienīgie komercprakses piemēri, ko var uzskatīt par negodīgiem, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību 5. līdz 9. pantam. Sarakstu var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu.”

4 Direktīvas 2005/29 2. pantā ir paredzēts:

“Šajā direktīvā:

[..]

- d) “uzņēmēja komercprakse attiecībā pret patērētājiem” (turpmāk — arī “komercprakse”) ir jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem;

[..].”

5 Šīs direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šī direktīva attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, kā izklāstīts 5. pantā, pirms komercdarījuma, kas attiecas uz kādu produktu, pēc tā un tā laikā.”

6 Minētās direktīvas 4. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis neierobežo nedz pakalpojumu sniegšanas brīvību, nedz brīvu preču apriti tādu iemeslu dēļ, kas ir šīs direktīvas tuvinātajā jomā.”

7 Direktīvas 2005/29 5. pants ar nosaukumu “Negodīgas komercprakses aizliegums” ir izteikts šādi:

“1. Negodīga komercprakse ir aizliegta.

2. Komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām

un

b) tā attiecībā uz produktu būtiski kropļo vai var būtiski kropļot tā vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību, kuru produkts sasniedz vai kuram tas adresēts, vai vidusmēra grupas pārstāvja saimniecisko rīcību attiecībā uz produktu, ja komercprakse ir vērsta uz īpašu patērētāju grupu.

3. Tādu komercpraksi, kas var būtiski kropļot tikai precīzi nosakāmas patērētāju grupas saimniecisko rīcību, kuri garīgu vai fizisku traucējumu, vecuma vai lētticības dēļ ir īpaši neaizsargāti pret tādu praksi vai attiecīgo produktu, tādējādi, ka varētu saprātīgi paredzēt, ka tirgotājam tas būtu bijis jāprognozē, vērtē no tādas grupas vidusmēra pārstāvja viedokļa. Tas neskar parasto un likumīgo reklāmas praksi lietot pārspilētus izteicienus vai izteicienus, ko nav paredzēts uztvert burtiski.

4. Jo īpaši komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā maldina, kā izklāstīts 6. un 7. pantā,

vai

b) tā ir agresīva, kā izklāstīts 8. un 9. pantā.

5. Šīs direktīvas I pielikumā dotajā sarakstā ietverti komercprakses veidi, kas visos apstākļos uzskatāmi par negodīgiem. To pašu vienoto sarakstu piemēro visās dalībvalstīs, un to var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu.”

8 Visbeidzot, saskaņā ar Direktīvas 2005/29 19. pantu:

“Dalībvalstis pieņem un publicē normatīvos un administratīvos tiesību aktus, kas vajadzīgi, lai panāktu atbilstību šai direktīvai, vēlākais 2007. gada 12. jūnijā. [..]

Tās piemēro šos pasākumus vēlākais 2007. gada 12. decembrī. [..]”

Valsts tiesiskais regulējums

9 Likuma par negodīgas konkurences novēršanu (*Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb, BGBl.* 2004 I, 1414. lpp.; turpmāk tekstā — “*UWG*”) mērķis atbilstoši tā 1. pantam ir konkurentu un patērētāju, kā arī citu tirgus dalībnieku aizsardzība pret negodīgu konkurenci. Vienlaicīgi tas aizsargā sabiedrības intereses, lai konkurence netiktu izkropļota.

10 *UWG* 3. pants ir izteikts šādi:

“Ar negodīgu konkurenci saistītas darbības, kas var būtiski ietekmēt konkurenci, kaitējot konkurentiem, patērētājiem vai citiem tirgus dalībniekiem, ir prettiesiskas.”

11 *UWG* 4. pantā ir noteikts:

“Negodīgi 3. panta nozīmē rikojas it īpaši tas, kurš

[..]

6. patērētāju piedalīšanos konkursos vai loterijā saista ar preces pirkumu vai pakalpojuma izmantošanu, ja vien konkurss vai loterija pats par sevi nav saistīts ar precī vai pakalpojumu;

[..].”

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 12 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka no 2004. gada 16. septembra līdz 13. novembrim *Plus* uzsāka bonusu akciju “Ihre Millionenchance” (“Jūsu iespēja iegūt miljonu”), kuras ietvaros sabiedrība tika aicināta iegādāties tās veikalos pārdotās preces, lai krātu punktus. Sakrāti 20 punkti deva iespēju bez maksas piedalīties 2004. gada 6. novembra vai 2004. gada 27. novembra *Deutscher Lottoblock* (16 izložu sabiedrību valsts apvienība) izlozē.
- 13 Uzskatot šo praksi par negodīgu, *UWG* 3. panta un 4. panta 6. punkta, skatītu kopā, izpratnē, jo patērētāju piedalīšanās bonusu spēlē tika padarīta atkarīga no preču iegādes, *Wettbewerbszentrale* lūdza *Landgericht Duisburg* [Duisburgas apgabaltiesai] izdot rīkojumu *Plus* izbeigt minēto praksi.
- 14 Pēc nelabvēlīga sprieduma saņemšanas pirmajā un otrajā instancē *Plus* iesniedza *Revision* [kasācijas] sūdzību *Bundesgerichtshof* [Federālajā augstākajā tiesā].
- 15 Lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu šī tiesa ir paudusi šaubas attiecībā uz minēto tiesību normu saderību ar Direktīvu 2005/29, jo tās paredz bonusu konkursu un spēļu, kas saistīti ar pirkšanas pienākumu, vispārīgu aizliegumu. Šāda prakse nav ietverta to skaitā, kuras ir uzskaitītas šīs direktīvas I pielikumā, kuras vienīgās var tikt aizliegtas jebkuros apstākļos, neatkarīgi no konkrētā patērētāju interesēm nodarītā kaitējuma. Turklāt, pēc iesniedzējtiesas uzskata, nav izslēgts, ka, rīkojoties šādā veidā, *UWG* atzīst patērētājiem augstāka līmeņa aizsardzību nekā tā, kādu ir vēlējies Kopienų likumdevējs, lai gan ar minēto direktīvu ir veikta jomas pilnīga saskaņošana.

- 16 Lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu *Bundesgerichtshof* izsaka arī noteiktus apvērumus par tās lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību.
- 17 Šajā sakarā tā precizē, ka, lai gan Direktīva 2005/29 nav vēl transponēta Vācijas tiesībās un lai gan šajos ietvaros nav paredzēti nekādi pamata prāvā aplūkoto *UWG* normu grozījumi vai atcelšana, tomēr atbilstoši judikatūrai, kas izriet no 2006. gada 4. jūlija sprieduma lietā *C-212/04 Adeneler* u.c. (Krājums, I-6057. lpp.), valsts tiesības ir jāinterpretē atbilstoši Direktīvai 2005/29 kopš 2007. gada 12. decembra, proti, no datuma, līdz kuram atbilstoši šīs direktīvas 19. pantam bija jānodrošina valsts transpozīcijas normu piemērošana.
- 18 Turklāt, lai gan, protams, ir taisnība, ka kritizētā reklāma ir senāka pat par Direktīvas 2005/29 spēkā stāšanās datumu, tas ir, 2005. gada 12. jūniju, iesniedzējtiesa paskaidro, ka, ņemot vērā, ka *Wettbewerbszentrale* izdotsis rīkojums izbeigt darbību attiecas uz nākotnes pārkāpumiem, *Revision* sūdzība var tikt pieņemta tikai, ja izbeigšana var tikt prasīta arī pamatojoties uz tiesībām, kas ir spēkā tās lēmuma pieņemšanas datumā.
- 19 Šādos apstākļos *Bundesgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Direktīvas 2005/29 [..] 5. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šis noteikums nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram komercprakse, kurā patērētāju dalība konkursā vai loterijā tiek saistīta ar preces pirkumu vai pakalpojuma izmantošanu, principā ir prettiesiska neatkarīgi no tā, vai konkrētajā gadījumā reklāmas pasākums kaitē patērētāju interesēm?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 20 Uzdotot šo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva 2005/29 ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir *UWG*, kurā ir paredzēts tādas komercprakses principiāls aizliegums, neņemot vērā īpašos konkrētās lietas apstākļus, kurā patērētāju dalība konkursā vai loterijā tiek saistīta ar preces pirkumu vai pakalpojuma izmantošanu.

Par pieņemamību

- 21 Spānijas valdība apstrīd lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, pamatojoties uz to, ka Direktīva 2005/29 nav piemērojama tādā situācijā, kāda ir pamata prāvā.
- 22 Šī valdība uzskata, ka, tā kā prāvā ir pretstatīti divi Vācijas uzņēmumi, situāciju pamata lietā raksturo tas, ka visi šie fakti attiecas tikai uz vienas dalībvalsts teritoriju, līdz ar to Direktīvas 2005/29 normas nav piemērojamas pamata prāvā (1999. gada 21. oktobra spriedums lietā *C-97/98 Jägerskiöld, Recueil*, I-7319. lpp., 45. punkts). Pakārtoti, Spānijas valdība būtībā uzskata, ka Direktīva 2005/29 nav piemērojama pamata lietā, jo tās pamatā esošie fakti ir radušies ne tikai pirms šīs direktīvas transpozīcijai noteiktā termiņa beigām, bet pat pirms tās pieņemšanas. Līdz ar to Tiesa nevar vērtēt Vācijas likuma saderību ar Direktīvu 2005/29. Visbeidzot, šī valdība uzsver, ka katrā ziņā šīs direktīvas mērķis nav reglamentēt konkursus vai loterijas, kas saistītas ar patērētājiem paredzētu preču vai pakalpojumu laišanu tirgū, attiecībā uz šo sistēmu ir skaidri izteikts priekšlikums regulai COM(2001) 546, galīgā redakcija, par pārdošanas popularizēšanu, ko Eiropas Kopienų Komisija vēlāk, 2006. gadā, atsauca.

- 23 Tomēr šos argumentus nevar pieņemt.
- 24 Šajā sakarā vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, Tiesai un valstu tiesām sadarbojoties, kā tas ir paredzēts EKL 234. pantā, tikai valsts tiesām, kurās ir ierosināta tiesvedība un kurām ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā katras lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums tām ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Tādējādi, tā kā uzdotie jautājumi ir saistīti ar Kopienų tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (skat. it īpaši 2001. gada 13. marta spriedumu lietā *C-379/98 PreussenElektra*, *Recueil*, I-2099. lpp., 38. punkts; 2003. gada 22. maija spriedumu lietā *C-18/01 Korhonen u.c.*, *Recueil*, I-5321. lpp., 19. punkts, kā arī 2007. gada 19. aprīļa spriedumu lietā *C-295/05 Asemfo*, Krājums, I-2999. lpp., 30. punkts).
- 25 No tā izriet, ka atbilstības prezumpciju, kas piemīt valstu tiesu prejudiciālā kārtā uzdotiem jautājumiem, var noraidīt tikai izņēmuma gadījumos, it īpaši kad ir acīmredzami skaidrs, ka lūgtajai Kopienų tiesību normu interpretācijai, uz ko attiecas jautājumi, nav nekāda sakara ar pamata lietas situāciju vai priekšmetu (skat. it īpaši 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā *C-415/93 Bosman*, *Recueil*, I-4921. lpp., 61. punkts, kā arī 2008. gada 1. aprīļa spriedumu lietā *C-212/06 Gouvernement de la Communauté française un Gouvernement wallon*, Krājums, I-1683. lpp., 29. punkts).
- 26 Šķiet, šajā lietā nav tāda gadījuma.
- 27 Vispirms attiecībā uz Spānijas valdības atsaukšanos uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Jägerskiöld*, lai norādītu uz Kopienų mēroga neesamību šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatā esošajai lietai, pietiek konstatēt, ka šis spriedums attiecas uz EK līguma normu par pakalpojumu sniegšanas brīvības interpretāciju, kuras, kā to

Tiesa ir tieši atgādinājusi minētā sprieduma 42. punktā, nav piemērojamas darbībām, kuras visas notiek tikai vienas dalībvalsts teritorijā.

- 28 Turpretim pamata lietā pretēji Līguma noteikumiem, kas attiecas uz lietu, par kuru ir pasludināts iepriekš minētais spriedums lietā *Jägerskiöld*, Direktīvas 2005/29 piemērošana nav atkarīga no ārvalstu elementa esamības. Atbilstoši tās 3. panta 1. punktam tā ir piemērojama jebkurai negodīgai komercpraksei, ko īsteno uzņēmums pret patērētājiem.
- 29 Turpinot, attiecībā uz argumentu, ka Direktīva 2005/29 nav piemērojama pamata prāvā, jo tās pamatā esošie fakti notika pirms šīs direktīvas pieņemšanas, ir jāatgādina, ka, pirmkārt, atbilstoši Tiesas judikatūrai, sākot ar direktīvas spēkā stāšanās dienu, dalībvalsts tiesām, cik vien iespējams, ir jāatturas interpretēt valsts tiesības tādā veidā, kas pēc transpozīcijas termiņa beigām var nopietni apdraudēt šajā direktīvā paredzētā rezultāta sasniegšanu (skat. it īpaši 2009. gada 23. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-261/07 un C-299/07 *VTB-VAB* un *Galatea*, Krājums, I-2949. lpp., 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Šajā gadījumā šāds atturēšanās pienākums bija piemērojams, vismaz lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu pieņemšanas brīdī, tas ir, 2008. gada 5. jūnijā, kurā stājās spēkā ne tikai Direktīva 2005/29, bet arī bija beidzies tās transpozīcijai paredzētais termiņš, kas bija noteikts 2007. gada 12. decembris.
- 31 Turklāt un katrā ziņā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu skaidri izriet, ka lēmums par *Plus* iesniegto *Revision* sūdzību ir atkarīgs no tā, vai attiecīgā prasība izbeigt darbību var tikt lūgta, pamatojoties uz tiesībām, kas ir piemērojamas brīdī, kad pēc šī sprieduma pasludināšanas tiks pieņemts nolēmums, ar kuru tiks izlemta pamata prāva, jo minētā prasība attiecas arī uz nākotnes pārkāpumiem.

- 32 Šādos apstākļos, kā ģenerālvokāte to ir norādījusi secinājumu 49.–57. punktā, Direktīvas 2005/29 interpretācija, ko vēlas iesniedzējtiesa, ir jāuzskata par lietderīgu iesniedzējtiesai, lai tai ļautu pieņemt nolēmumu tajā ierosinātajā lietā.
- 33 Visbeidzot, attiecībā uz argumentu, ka uz pamata lietā aplūkoto pārdošanas popularizēšanas praksi neattiecas Direktīva 2005/29 tādēļ, ka šajā jautājumā ir skaidri iesniegts Komisijas regulas priekšlikums, pietiek konstatēt, ka šis apstāklis pats par sevi nevar izslēgt, it īpaši ņemot vērā, ka minētais priekšlikums ir atsaukts 2006. gadā un tāpat nav novedis pie regulas pieņemšanas, ka šāda prakse var pašreizējā Kopienų tiesību stāvoklī būt negodīga komercprakse šīs direktīvas izpratnē un ietilpt tās piemērošanas jomā.
- 34 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par lietas būtību

- 35 Lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, vispirms ir jānosaka, vai pamata prāvā aplūkotā aizliegtā prakse, ar kuru preču pirkšana vai pakalpojumu izmantošana tiek saistīta ar patērētāju piedalīšanos spēlē vai konkursā, ir komercprakse Direktīvas 2005/29 2. panta d) punkta izpratnē un tādējādi uz to attiecas minētajā punktā noteiktie priekšraksti.
- 36 Šajā sakarā ir jānorāda, ka Direktīvas 2005/29 2. panta d) punktā, izmantojot sevišķi plašu formulējumu, komercprakses jēdziens ir definēts kā “jebkura tirgotāja veikta

darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem”.

- 37 Ir jākonstatē, ka tādas popularizēšanas kampaņas, kādas ir pamata lietā, kurās patērētāja piedalīšanās bez maksas loterijā tiek padarīta atkarīga no noteikta daudzuma preču pirkšanas vai pakalpojumu izmantošanas, skaidri ietilpst uzņēmēja komercstratēģijā un tieši attiecas uz tā pārdošanas veicināšanu un noietu. No tā izriet, ka tā ir komercdarbība Direktīvas 2005/29 2. panta d) punkta izpratnē un līdz ar to ietilpst tās piemērošanas jomā (skat. pēc analogijas attiecībā uz saistītajiem piedāvājumiem iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *VTB-VAB* un *Galatea*, 50. punkts).
- 38 Čehijas un Austrijas valdību iesniegtais arguments, ka pamata lietā aplūkotās *UWG* normas, pretēji Direktīvai 2005/29, mērķis būtībā neesot patērētāju aizsardzība, bet gan konkurentu aizsardzība pret negodīgu komercpraksi, ko īsteno daži uzņēmēji, tādējādi šīs tiesību normas neietilpstot šīs direktīvas piemērošanas jomā, nevar radīt šaubas par izdarīto secinājumu.
- 39 Kā tas ir uzsvērts šī sprieduma 36. punktā, Direktīva 2005/29 atšķiras ar īpaši plašu materiālo piemērošanas jomu, kas attiecas uz jebkuru komercpraksi, kas ir tieši saistīta ar preces popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem. Tātad no minētās piemērošanas jomas tiek izslēgti, kā tas izriet no šīs direktīvas preambulas sestā apsvēruma, vienīgi valsts tiesību akti par negodīgu komercpraksi, kas rada kaitējumu “tikai” konkurentu ekonomiskajām interesēm vai attiecas uz tirgotāju darījumiem.
- 40 Kā ģenerāladvokāte to ir norādījusi secinājumu 65. un 66. punktā, tas tā acīmredzami nav pamata lietā aplūkojamo valsts tiesību normu gadījumā, jo *UWG* 1., 3. un 4. pantā ir skaidri norādīta patērētāju aizsardzība, nevis tikai konkurentu un citu tirgus dalībnieku aizsardzība.

- 41 Pēc tam, kad tas ir precizēts, ir jāatgādina tālāk, ka Direktīva 2005/29 veic pilnīgu noteikumu par negodīgu uzņēmumu komercpraksi pret patērētājiem saskaņošanu Kopieniu līmenī. Tādējādi, kā tas ir skaidri paredzēts tās 4. pantā, dalībvalstis nevar noteikt vairāk ierobežojošus pasākumus kā minētajā direktīvā paredzētie, pat lai nodrošinātu augstāku patērētāju aizsardzības līmeni (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *VTB-VAB* un *Galatea*, 52. punkts).
- 42 Tālāk ir jānorāda, ka Direktīvas 2005/29 5. pantā ir paredzēts negodīgas komercprakses aizliegums un noteikti kritēriji, kas ļauj noteikt šo negodīgo raksturu.
- 43 Tādējādi atbilstoši šīs normas 2. punktam komercprakse ir negodīga, ja tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām un attiecībā uz precīti būtiski kropļo vai var būtiski kropļot parasta patērētāja saimniecisko rīcību.
- 44 Minētā panta 4. punktā ir definētas divas precīzas negodīgu komercdarbību kategorijas, proti, “maldinošas darbības” un “agresīva prakse”, kas atbilst attiecīgi Direktīvas 2005/29 6. un 7., kā arī 8. un 9. punktam. Atbilstoši šiem noteikumiem šāda prakse ir aizliegta, ja, ņemot vērā tās īpašības un faktus, tā liek vai var likt patērētājam pieņemt lēmumu veikt darījumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis.
- 45 Visbeidzot, Direktīvas 2005/29 I pielikumā ir noteikts arī pilnīgs saraksts ar 31 komercprakses veidu, kas saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 5. punktu ir uzskatāmi par negodīgiem “visos apstākļos”. Tādējādi, kā skaidri precizēts minētās direktīvas preambulas septiņpadsmitajā apsvērumā, runa ir tikai par komercpraksi, kuru var uzskatīt par negodīgu, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību Direktīvas 2005/29 5.–9. pantam.

- 46 Līdz ar to iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir jāaplūko, ņemot vērā Direktīvas 2005/29 noteikumu saturu un vispārējo sistēmu, kas ir atgādināta iepriekšējos sprieduma punktos.
- 47 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka, principā aizliedzot praksi, ar kuru patērētāju piedalīšanās spēlē vai konkursā tiek padarīta atkarīga no preces pirkuma vai pakalpojuma izmantošanas, tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir pamata prāvā, neatbilst Direktīvā 2005/29 noteiktajām prasībām.
- 48 Pirmkārt, *UWG* 4. panta 6. punktā ir aizliegts jebkurš komercdarījums, kas patērētāju piedalīšanos konkursā vai loterijā saista ar preces pirkumu vai pakalpojuma izmantošanu, ar vienu izņēmumu, ja konkurss vai loterija nav pats par sevi saistīts ar preci vai pakalpojumu. Citiem vārdiem sakot, šāda veida prakse ir vispārīgi aizliegta, nevērtējot, ievērojot katras lietas faktisko kontekstu, vai attiecīgais komercdarījums ir “negodīga” rakstura, ievērojot Direktīvas 2005/29 5.–9. pantā noteiktos kritērijus.
- 49 Ir skaidrs, ka šāda prakse, kad preču vai pakalpojumu iegāde tiek saistīta ar patērētāju piedalīšanos spēlē vai konkursā, nav norādīta minētās direktīvas I pielikumā, kurā izsmeltošā veidā ir uzskaitīti, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 45. punktā, visi prakses veidi, kas var tikt aizliegti, nepārbaudot to priekšmetu katrā konkrētajā gadījumā.
- 50 Otrkārt, tāda veida regulējums, kāds tiek aplūkots pamata lietā, ir pretrunā Direktīvas 2005/29 4. panta saturam, kurš dalībvalstīm skaidri aizliedz paturēt spēkā vai pieņemt ierobežojošākas valsts tiesību normas, pat ja to mērķis ir nodrošināt lielāku patērētāju aizsardzību.

- 51 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Direktīvai 2005/29 ir pretrunā tāds jebkura komercdarījuma, kas patērētāju piedalīšanos konkursā vai loterijā saista ar preces pirkumu vai pakalpojuma izmantošanu, aizliegums, kāds ir paredzēts valsts tiesiskajā regulējumā, kas tiek aplūkots pamata prāvā.
- 52 Šaubas par šo secinājumu nerada tas, ka *UWG* 4. panta 6. punktā ir paredzēts izņēmums par labu praksei, kad konkurss vai loterija ir pats par sevi saistīts ar precī vai pakalpojumu.
- 53 Pat ja var ierobežot šajā tiesību normā paredzētā aizlieguma piemērošanas jomu, tie tomēr sava ierobežotā un iepriekš noteiktā rakstura dēļ nevar aizstāt analīzi, kura obligāti ir jāveic attiecībā uz katras lietas faktiem un komercprakses “negodīgo” raksturu no Direktīvas 2005/29 5.–9. pantā noteikto kritēriju viedokļa, ja runa ir, kā tas ir pamata lietā, par praksi, kas nav minēta tās I pielikumā (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *VTB-VAB* un *Galatea*, 64. un 65. punkts).
- 54 Ņemot vērā iepriekš izdarītos secinājumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2005/29 ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir pamata prāvā, kurā ir paredzēts tādas komercprakses principiāls aizliegums, neņemot vērā īpašos konkrētās lietas apstākļus, kurā patērētāju dalība konkursā vai loterijā tiek saistīta ar preces pirkumu vai pakalpojuma izmantošanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 55 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas

radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”), ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir pamata prāvā, kurā ir paredzēts tādas komercprakses principiāls aizliegums, neņemot vērā īpašos konkrētās lietas apstākļus, kurā patērētāju dalība konkursā vai loterijā tiek saistīta ar preces pirkumu vai pakalpojuma izmantošanu.

[Paraksti]